

Hồi 93

Trấn Hải tam Hoàn Đấu Ngọc Tiêu

Nam Hải Vương Thân Bại Binh Tàn

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục bấy giờ vừa nghe vậy thì mặt biến sắc, danh giọng quát :

- Kim Chưởng Phật, lời này của người thật chứ ?

Kim Chưởng Phật cười nói:

- Bốn phái đệ tử là Cùng Tằng từng đưa thi hài Thời công tử đến Nam Hải, chẳng lẽ lão thí chủ lại quên chỉ nhìn vết thương đả tử trên thi thể Thời công tử cũng đủ để nhìn ra ai hạ thủ rồi.

Nam Hải vương nghe thế, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đột nhiên mày râu dựng ngược trừng mắt thét lớn:

- Kim Chưởng Phật, người tránh lui ra ngoài. Cửu đỉnh có thể bỏ qua, nhưng thù con quyết không thể không báo ?

Kim Chưởng Phật chính đặc chí khi thấy Nam Hải Vương quyết định ra tay, cười lên ha hả nói :

- Đây là chuyện giải quyết ân oán tư sự giữa hai nhà, Kim Chưởng Phật ta nguyện không nhúng tay vào!

Nói rồi lão bước ra ngoài, đồng thời hạ lệnh cho Thập Bát La Hán lui ra.

Chính trong lúc ba phái nhân mã loạn động thay đổi, thì trong trường đấu còn xuất hiện thêm bóng một thiếu niên bạch y, chỉ có điều người này lãnh đạm thờ ơ với chuyện trước mắt, tựa hồ như không hề hay biết đến.

Nam Hải Vương quay nhìn chăm vào mặt Cửu Dương Tử danh giọng :

- Cửu Dương Tử, người còn lời gì để nói nữa không ?

Tình hình hiện tại tuy bất lợi, thế nhưng Cửu Dương Tử không chịu để đối phương coi thường, bèn cười lên ha hả nói :

- Đã hiểu nhầm thế này thì có thêm trăm lời cũng vô ích, Thời huynh nếu muốn thì cứ xin vạch lối cho !

Nam Hải Vương nghe vậy thì giận cực độ, chính lúc định mở miệng chửi tiếp, thì bỗng nghe "Thần Cơ Tử" thất thanh la lên:

- Ái ! Đồng Thiên Kỳ !

Tiếp theo tiếng la của lão ta, đã nghe thấy có nhiều tiếng là khác :

- Đồng Thiên Kỳ, Huyết Kiếp Thủ !

Đồng Thiên Kỳ khảng khái ngạo nghễ, thế nhưng khuôn mặt thì lãnh đạm vô cùng. Cửu Dương Tử quét mắt nhìn toàn trường một lượt, nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người đến thật khéo, người đã là truyền nhân của Tiềm Long Thần công, vì sao nghe chuyện Cửu đỉnh bị cướp mà không hỏi ?

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt nhìn lão, nói :

- Ai cướp ?

Cửu Dương Tử nói :

- Bọn họ vừa rồi hai phái liên thủ tấn công lão phu, định ăn chia sáu ba !

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười, nói :

- Ô, thì ra Kim Chuông Phật và Nam Hải Vương !

Nam Hải Vương nghe thì ngớ người, bỗng cười lớn nói :

- Thằng nhóc, người sao lại nhận ra lão phu hử ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Chỉ nhìn hai vị bằng hữu cụt tay bên cạnh người thì đủ nhận ra chủ nhân của họ là ai rồi.

Nam Hải Vương nghe nhắc lại chuyện Nam Hải nhị lão bị chàng chém cụt tay, thì phần nộ quát :

- Thằng nhóc, người khá lắm, nghe nói người sát hại thuộc hạ của ta là Tam Thần, và chặt cụt tay Nhị lão, đúng chứ ?

- Không sai, bọn họ đã không đồn nhảm !

- Hảo, người giỏi lắm, đứng sang một bên chờ khi lão phu đuổi bọn đạo nhân mặt khỉ này đi rồi thì ta sẽ tiếp người vài chiêu !

Đồng Thiên Kỳ hỏi lại :

- Tôn giá chỉ Cửu Dương Tử sao. Nếu vậy thì không được giết lão ta

- Tại sao ?

- Quân tử không cướp đường, cái mạng chó của lão ta, Đồng mỗ định trước rồi, ngoài Đồng mỗ ra không ai được hạ thủ sát hại lão ta.

Nam Hải Vương trừng mắt :

- Thằng nhãi, người dám nói vậy với lão phu ư ? Người nghĩ đến hậu quả chưa ?

- Hừ, Đồng mõ xưa nay xuất ngôn như sơn, quyết không thay đổi.

"Thần Cơ Tử" khi ấy chen vào nói :

- Đồng chủ, công tử cũng có thể nói là chết dưới tay hán

Nam Hải Vương ngưng mắt tức giận nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu nói :

- Vậy trước hết thâu thập thăng nhãi này cũng được !

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt :

- Động thủ cùng ta ư ư ? Người sẽ hối hận!

Nam Hải Vương mắt long lên sòng sọc, gằn giọng :

- Thăng nhóc, dấu pháp thế nào người tự chọn đi !

- À.. các người cùng xông lên một lần đi, Đồng mõ không coi là lấy đông hiệp ít dẫu mà sợ !

Nói rồi liền rút ngọn roi "Ly huyết nhuyễn ngọc tiên" trên thắt lưng ra mà không dùng đến Long thủ kiếm, đủ thấy chàng không có ý lấy mạng Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục

Nam Hải Vương thấy kiếm chàng vẫn còn đeo trên lưng, dị thỏa hỏi :

- Thăng nhóc, sao người không dụng kiếm ?

-Ồ vì ta không muốn lấy mạng người.

Nam Hải Vương ngửa cổ cười lên kha kha :

- Nói vậy thì ta phải cảm tạ lòng nhân từ của người trước, Ha ha ha...

- Hừ, Đồng mõ không lấy mạng người không phải vì lòng nhân, mà chỉ vì cái mạng người Đồng mõ đã hứa dành lại cho một người ?

Nam Hải Vương nghe người ta lấy cái mạng mình ra nhượng nhau như đồ chơi, thì vô cùng tức giận :

- Thăng nhãi, người nghĩ thắng nổi lão phu hử ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, nói :

- Chỉ ít cũng phải để lại vài dấu thương tích trên người người khi rời khỏi đây.

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục tuy không gọi là Trung nguyên đệ nhất cao thủ, thế nhưng một vùng Nam Hải lão ta là vua, trước nay chưa từng có người nào đối với lão dám ngạo mạn khi thường như vậy, bấy giờ trợn mắt phát cuồng, liền rút binh khí "Chấn Hải Tam hoàn" ra.

Chấn Hải tam hoàn là một thứ binh khí độc đáo gồm ba vòng tròn sáng bạc có đường kính chừng một xích, mảnh như giấy, thế nhưng mỗi một chiếc thực tế nặng có

đến ba bốn mươi cân, bèn có thể chém đứt sắt thép không ai biết được nó đúc bằng loại kim thuộc nào ?

Nam Hải Vương từ khi sử dụng "Chấn Hải tam hoàn" này đã bỏ ra hàng chục năm khổ luyện, sau khi xuất đạo thành danh vì nó, lão sử dụng nó thành thực như chính là một bộ phận trên cơ thể của mình.

Lão ta vừa rút "Trấn Hải tam hoàn" ra, cong ngón tay búng một cái, chỉ nghe "keng, keng, keng" ba tiếng vang lên chói tai, rồi cả ba vòng thép sau khi xoay tròn mấy vòng dừng lại trên ngón trở, cười gằn nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi phải biết đã từ lâu lão phu không dùng đến món đồ chơi này?

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm cười nói :

- Trừ phi, ngươi thay đổi chủ ý mau trở lại Nam Hải, bằng không thì hôm nay sẽ là lần cuối cùng ngươi sử dụng "Chấn Hải tam hoàn"!

Nam Hải Vương cười ngất lên, nói :

- Họ Đồng, ngươi cuồng ngạo thực khiến lão phu bất ngờ vô cùng.

- Nam Hải Vương, mau xuất thủ đi, nói nhiều vô ích ?

- Hừ, được ! Thằng nhóc, ngươi cẩn thận!

Dứt tiếng quát, chỉ nghe "vù vù vù" ba tiếng, ba vết sáng trắng từ tay lão ta vọt cao lên không trung, thoạt dừng lại mấy giây rồi bỗng nhanh như chớp nhằm người Đồng Thiên Kỳ chộp xuống.

Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy món binh khí lạ thường của Nam Hải Vương, tuy ngoài giọng nói vậy nhưng trong lòng đã ngầm có sự chuẩn bị, cho nên khi vừa thấy lão ta xuất chiêu lập tức vung ngọn roi ngọc quất lên không, chính vừa kịp đánh bật chiếc vòng thứ nhất vọt qua đầu.

" Koong" nhột tiếng rồi " ko...ong" một tiếng thứ hai, tả chưởng thuận thế đánh tiếp một chưởng đẩy bật chiếc vòng thứ hai, nhưng bỗng "koong" một tiếng chói tai, chừng nghe sau vai phải rất buốt lên, từ trên vai áo xuống lưng đã thấy máu đỏ ứa đầm. Thì ra, chàng đánh bật được hai chiếc vòng đầu, nhưng không qua khỏi chiếc vòng thứ ba chém trúng vai, tuy vật rất may là trên lưng chàng bấy giờ có mang thanh bảo kiếm Long thủ kiếm nên mới cản lại chiếc vòng quái ác, bằng không thì có thể vai phải lẫn cánh tay chàng không còn nguyên trên người.

Chính ngay tại khi chiếc vòng thứ ba trúng vào vai Đồng Thiên Kỳ thì nghe quần hùng toàn trường reo hò vang dội :

- "Chấn hải tam hoàn" thật tuyệt chiêu...

- Đồng Thiên Kỳ trúng thương rồi.
- Lần này thì Huyết Kiếp Thủ bỏ mạng tại trường...

Đồng Thiên Kỳ nén cơn đau trên vai, quét sắc mặt đỏ ngầu lên nhìn quanh một vòng toàn trường, lạnh giọng như băng:

- Các vị mừng hơi sớm. Đồng mỗ còn chưa gục mà!

Nam Hải Vương thắng một chiêu đắc chí cười lên kha kha khả, vuốt râu nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bây giờ thì người đã biết sự lợi hại của "Chấn Hải tam hoàn" rồi chứ ?

- Hừ, "Chấn hải tam hoàn" của người thực không tồi, thế nhưng người tin có thể dả thương Đồng mỗ lần thứ hai chứ ?

- Ồ, lão phu xưa nay rất tự tin võ khí của mình

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng quát :

- Vậy thì xuất thủ đi !

Nam Hải vương tuy một chiêu trúng chàng, thế nhưng trong lòng lão cảm thấy mình đã nhầm khi đánh giá chàng, bởi vì từ khi xuất đạo đến giờ lão ít khi sử dụng đến "Chấn Hải tam hoàn" đối địch mà hể đã ra chiêu thì chưa từng dụng đến lần thứ hai bao giờ.

Bấy giờ nhìn Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh băng, huyết Mi tâm ửng lên đầy sát khí thì trong lòng lão đã rung động nhưng lẽ nào đến nước này còn hạ mã.

"Vù" một tiếng, đột nhiên thấy một chiếc vòng thép từ trong tay lão đã bị chuồng lực đẩy ra, không như lần trước vọt thẳng lên không trung, mà chiếc vòng bay ngang tới khi lên cao khi xuống thấp thực là một môn công phu hiếm thấy.

Đồng Thiên Kỳ lập tức vung ngọn "Lý huyết nhuyễn ngọc tiên" lên thủ thế, chính lúc này thì chiếc vòng thứ hai vọt ra khỏi tay Nam Hải Vương đuổi theo chiếc vòng thứ nhất hợp làm một, rồi bỗng hai vòng đổi hướng phân làm tả hữu công tới, vẫn đường bay khi thấp khi cao như ban đầu.

Trong tình hình này, bên ngoài đã nhận ra chiếc vòng thứ ba của Nam Hải Vương xuất ra, chỉ nghe lão ta hét một tiếng cả người vọt lên không từ tay bắn ra một đạo ngân quang, chiếc vòng thứ ba như lưu tinh bay thẳng tới người Đồng Thiên Kỳ.

Nên biết, hôm này động phải Đồng Thiên Kỳ tuy là lần đầu nhưng nam Hải Vương gặp phải kỳ phùng địch thủ, cho nên lão ta xuất thủ đều phải là tuyệt chiêu.

Lần này, chiếc vòng thứ ba tuy phát xuất sau nhưng với tốc độ kinh hồn nên thoạt trông đã thấy đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, thực là một điều đáng kinh. Đồng Thiên Kỳ vốn hai mắt tập trung hai chiếc vòng đầu đang công đến từ hai phía không ngờ

thoáng thấy một vệt sáng bắn tới trước ngực, theo bản năng chàng vung tay trái lên phát một chưởng, đồng thời cả người nhào ra ngoài kịp tránh tiếp hai chiếc vòng sau.

Quả là chàng vừa thoát một chiêu bí hiểm trong đường tơ kẽ tóc, tuy lãnh ngạo ngông cuồng, nhưng lần này gặp phải Nam Hải vương chàng cũng không khỏi giật mình.

Lại nói, người Nam Hải Vương như chong chóng lướt nhanh một vòng thâu hồi lại ba chiếc vòng, vừa nắm chúng trong tay, lão không bỏ lỡ cơ hội khi thấy Đồng Thiên Kỳ còn chưa ổn định thân hình. "Vù vù..." hai chiếc vòng lập tức vút lên không tiếp tục nhằm Đồng Thiên Kỳ tấn công...

Toàn trường đứng bên ngoài xem, thực tình chỉ có bọn cao thủ Cửu Dương Tử, hoặc Kim Chưởng Phát may ra còn theo dõi kịp trận đấu còn lại không ai nhận rõ xuất chiêu, chống đỡ thế nào. Chỉ thấy hai bóng người vọt như thoi, ba vệt sáng hết lóe lên rồi vụt tắt, ngọn roi trong tay Đồng Thiên Kỳ thì rít lên ào ào, thật là một trận long tranh hổ đấu !

Thực tế, mọi người thừa nhận ra một điều, nếu như Đồng Thiên Kỳ dụng thanh Long thủ kiếm thì phần thắng có thể thấy rõ, bởi vì kiếm vận dụng vừa nhanh vừa linh hoạt hơn nhuuyến tiên, nhưng Đồng Thiên Kỳ vì một lời đã nói từ đầu cuộc đấu, cho nên thủy chung vẫn không ra kiếm.

Trong chớp mắt, song phương đã đấu với nhau hơn mười chiêu mà bất phân thắng bại.

Nam Hải vương thấy đấu lâu bất lợi, bỗng hét lớn một tiếng, rồi ba chiếc vòng cùng lúc vọt khỏi tay lão bay vọt lên. Lần này cả ba vòng hợp làm một cùng bay, tốc độ rất chậm, thế nhưng cả ba chiếc vòng xoay tít như cái vù, từ đó phát ra một kinh lực đủ đẩy lùi người nào đứng trong vòng năm xích.

Mọi người nhận đoán ra lần này lão ta xuất độc chiêu, bất giác thè lưỡi rụt cổ.

Quả vậy chỉ thấy khi ba chiếc vòng bay từ từ còn cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm xích bỗng cả người Nam Hải Vương lướt nhanh tới, tung chưởng bồi một chiêu...

Chỉ nghe "ko...ong" một tiếng vang dài, cả ba chiếc vòng lập tức phân thành ba vị thế thượng, trung, hạ phóng nhanh vào người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ huyết Mi tâm đỏ lên như máu khi nhận ra lão ta đã xuất độc chiêu cuối cùng, "hừ" một tiếng lạnh lùng, ngọn roi thâu vào thắt lưng tự lúc nào, song chưởng vung lên, chỉ thấy trước người chàng ẩn hiện một bình phong huyết bàn long, rồi bỗng một huyền ảnh bạch long vọt lên không nhằm đúng người Nam Hải Vương...

"Keng, keng, keng" ba tiếng liên nhau, kèm theo là tiếng rên "hừ" của Nam Hải Vương, chỉ thấy cả người lão bắn tung lui sau...

Toàn trường kinh hãi la lớn :

- Tiềm Long Chưởng !

Khi Nam Hải Vương hiểu ra chuyện gì thì mọi chuyện đã chấm dứt, bàn long biến mất cùng với mấy đạo bạch quang, ba chiếc vòng thép bị đánh văng ra ngoài rơi lăn lóc trên đất.

Đồng Thiên Kỳ không biết tự bao giờ đã đứng sừng sững bên cạnh người Nam Hải Vương lúc này lão ta khụy gối gượng đứng, hiển hiện lão thụ thượng không nhẹ.

- Thời Chấn Ngục, vận mệnh của người đã được quyết định !

Nam Hải Vương chẳng ngờ một chiêu cuối cùng của mình thoát tròng dắc thế trong tay, lại bị phá tan tành, bản thân còn trúng chưởng thảm hại thế này, lão lắc đầu, cười gằn nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người muốn giết thì cứ hạ thủ đi !

- Đồng mỗ đã nói tính mạng của người Đồng mỗ dành lại cho một người, người sinh tử thế nào cứ chờ người này đến quyết định !

- Ai ?

Đồng Thiên Kỳ lãnh bạo nói rõ từng tiếng :

- Nếu người trí nhớ tốt, thì tất biết một đôi luyện ái bị người hành khổ trong Vạn Hoa Cốc!

Nam Hải Vương vừa nghe vậy giật mình la lên:

- Hoa Tự Thanh !

- Đúng, chính là sư đệ của người, Hoa Tự Thanh, nay là Niệm Cửu đại sư, ngoài ra còn vị ái nữ độc nhất của ông ta là Hoa Ngọc Phụng.

Nam Hải Vương bỗng thở dài một hơi, nói :

- Năm xưa lẽ ra ta nên giết phút hấn !

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng :

- Đáng tiếc người lực bất tòng tâm, năm xưa không giết được, thì nay cũng hết khả năng

Nam Hải Vương giọng trở nên oán độc :

- Hừ, trừ phi hôm nay người giết chết ta, bằng không ta chỉ còn một hơi thở thì quyết không để hấn giết chết một cách dễ dàng!

Đồng Thiên Kỳ mắt bỗng hiện sát cơ, lãnh bạo nói :

- Ta không giết người, thế nhưng cũng không tha người một cách dễ dàng !

Vừa dứt lời, đột nhiên chàng xuất chỉ lực điểm trúng vào huyết Khí Hải, phế bỏ hoàn toàn võ công của Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục.

Đám thuộc hạ của Nam Hải thấy vậy đều muốn xông đến cứu chủ, nhưng chỉ nhìn cái liếc mắt sắc bén của Đồng Thiên Kỳ thì đã nhụt nhuệ khí.

Bấy giờ nghe Nam Hải Vương "hừ" một tiếng, cả người lão run lên, thần sắc trong ánh mắt bỗng mờ đục lại, thế nhưng nổi oán độc hận thù vẫn tồn tại, lão nghiêng răng hằn học nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là một con người quá tàn. độc !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Ta đã nói trước là ta không nhân từ đâu !

Nam Hải Vương rơi vào kết cục này thì coi như uy phong một đời tiêu tán tận, không biết trong lòng lão lúc này hàm chứa hận thù hay hối hận, chỉ thấy lão ta cúi gục đầu thê thảm.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh mắt nhìn Nam Hải Nhị lão, lạnh giọng nói :

- Các người nhanh đưa chủ của các người về Nam Hải, mong trời phù hộ cho các người để không bao giờ gặp lại ta nữa !

Nam Hải Nhị lão trong lòng còn hận mối hận bị chặt cụt tay, giờ đây lại thêm mối hận phế bỏ võ công của chủ, nhưng Nhị lão tự hiểu không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ đành phất tay ra hiệu cho thủ hạ đến khiêng Nam Hải Vương đi, Nam Hải khi đến uy phong khí thế chừng nào thì giờ đây thất thủ thảm bại đến tội nghiệp.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lãnh đạm tiền chân bọn người Nam Hải, bất chợt cười lên một tràng lạnh lẽo khiến người nghe đến rúm người lại. Hồi sau chàng mới đưa ánh mắt quét nhìn Cửu Dương Tử, nói :

- Cửu Dương Tử, nhờ người báo lại cho "Xưởng Nhật Cư Sĩ" Đường Tiểu Kỳ rằng : các người chuẩn bị lo hậu sự cho mình là vừa, Phật Tâm đã phái người đến lấy mạng các người, ngay đêm Trung thu mười lăm tháng tám này sẽ là đêm các người tận mệnh !

Nói rồi lại chuyển sang nhìn Kim Chưởng Phật, tiếp :

- Lão thiền sư, các người làm chuyện xấu cũng không ít, đêm nay thiện ác thế nào tùy các người lựa chọn, nhưng ta nguyện Phật Tổ độ trì cho các người vượt qua nạn kiếp ?

Dứt lời chàng không để cho đối phương nói được tiếng nào, liền quay người khẳng khái bỏ đi vào đám loạn thạch.

Trên bãi sông, đám người của Linh Sơn phái và Nhật Liệt bang cứ đứng như trời trồng, bọn họ như tượng gỗ cứ chăm mắt nhìn theo bóng Đồng Thiên Kỳ đến xuất thần.

Hồi lâu, đột nhiên nghe tiếng Kim Chưởng Phật thở dài sòng sượt, nói :

- Thằng nhãi này mà không trừ đi, thì sau này chỉ e chúng ta không còn chỗ lập thân trên võ lâm !

Cửu Dương Tử tiếp lời :

- Trừ khử hấn không khó, nhưng chúng ta trước hết cần phải đồng tâm hiệp lực.

Kim Chưởng Phật vừa nghe xong bỗng cười lên kha kha nói:

- Nhật Nguyệt Bang mà cũng có lòng kết hợp đồng đạo ?

- Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại thành hòn núi cao. Tăng huynh hẳn hiểu rõ câu này ?

Kim Chưởng Phật lạnh lùng im lặng một lúc nói :

- Linh Sơn phái đã không có lòng tranh bá, cũng chẳng có ý đồ vương, lão nạp định lần này trở về bế môn tịnh chúng !

Cửu Dương Tử "hừ" lên một tiếng, nói:

- Đến lúc họa lâm đầu thì một mình kêu ai chứ ?

- A Di Đà Phật, Linh Sơn phái với Đồng Thiên Kỳ không thù không oán, lão nạp nghĩ cánh tay Huyết Kiếp Thủ sẽ không vươn đến La Hán phong !

-Ồ, nhưng chỉ là khi người chịu đầu xưng thần.

- Xem ra như vậy vẫn còn hơn là giao hảo với Nhật Nguyệt bang ?

Cửu Dương Tử nghe câu này thì tức giận cười gằn nói :

- Linh Sơn phái không ngờ bỏ qua Cửu đỉnh!

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì nhìn Cửu Dương Tử tức giận, nói :

- Người ta đồn đãi Cửu Dương đạo huynh âm hiểm狡 hoạt, quả thật không ngoa tí nào, không cần nói cũng đoán được kế "che trời vượt biển" này nhất định là do chủ ý của đạo huynh.

Cửu Dương Tử cười lắc đầu nói :

- Đại sư nhầm rồi, bản đạo làm sao có thể nghĩ ra kế này nổi !

- Vậy là kế của ai ?

- Chính là Ngũ đệ của bản đạo "Xưởng Nhật cư sĩ" Đường Thiếu Kỳ

Kim Chưởng Phật vẻ quan tâm hỏi :

- Vậy Cửu đỉnh hiện tại ở đâu ?

Cửu Dương Tử mắt đảo nhanh biết đối phương đã trúng dự kế của mình cười lớn nói:

- Đương nhiên là đã được chuyển vận trở lại Quân Sơn, Động đình.

Kim Chưởng phật là thủ lĩnh một phái tất không phải là kẻ ngu xuẩn mà để trúng kế, lão ta nghe vậy thì nghĩ nhanh : "Con cáo già này đa đoan lắm kế, không chừng đây chỉ là quả lừa ta để hợp tác với hắn thôi. Hắc hắc..."

Nghĩ vậy nhưng chợt lão ta lại nghĩ khác "Nhưng nói không chừng Cửu đỉnh đã ở tại Quân Sơn thì sao ? Chẳng bằng trước hết ta cứ đi Quân Sơn một chuyến, rồi tương kế tựu kế hành sự, đã vậy thì ta phải chấp nhận lời hắn ngay, bằng không hắn sẽ sinh nghi..."

Nghĩ rồi lão gật đầu nói :

- Hảo, lão nạp tin người lần này, cáo từ!

Dứt lời quay người phất tay, xuất dẫn đệ tử trở về.

Cửu Dương Tử lớn tiếng hỏi :

- Đại sư định đi đâu ?

- Trở lại Linh Sơn.

- Đại sư chẳng lẽ bỏ qua Cửu đỉnh?

- Ha ha ha.. đợi đến khi Động Đình, Quân Sơn bị Đồng Thiên Kỳ đánh tan tác, lão nạp tự nhiên dẫn Linh Sơn phái đến lấy !

- Môi hở rang lạnh, chỉ e đến lúc đó Linh Sơn phái cũng không tự bảo vệ được mình, theo ngu ý bản đạo không bằng chúng ta hợp tác ngay từ đầu.

Kim Chưởng Phật cười lớn nói :

- Đệ tử Linh Sơn phái thọ lãnh thập phương cúng dường bố thí, khi nào lại đi làm công không cho người khác ?

Cửu Dương Tử cao giọng sảng sái nói :

- Nhật Nguyệt Bang xin lấy ba chiếc đỉnh dâng tặng !

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì đã động tâm, liếc mắt nhìn đối phương hỏi :

- Đạo huynh hứa lời chắc chắn chứ ?

- Nguyệt Hoa hội, Nhật Liệt bang, xưa nay chưa từng thất ngôn bội tín.

Kim Chưởng Phật Như đã quyết định, cười ha hả nói :

- Cửu Dương đạo huynh, lão nạp tin người lần nữa !

Bấy giờ giữa hai phái tạm thời gọi là hợp tác thế nhưng trong lòng người nào cũng dè dặt đề phòng đối phương, thực chất chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Lại nói, Nam Hải phái đệ tử diu chủ của chúng trở lại Điền Gia trấn, sau đó ra bến sông định dùng thuyền của mình trở về Nam Hải.

Thế nhưng chính khi bọn họ vừa định xuống thuyền thì bỗng thấy trên thuyền đã có một lão hòa thượng và một thiếu nữ ngồi sẵn đó tự bao giờ rồi

Nam Hải nhị lão vừa thấy có người thì dừng chân lại, nhưng chỉ mấy giây đã nhận ra vị hòa thượng kia chính là Niệm Cửu đại sư, bất giác ngó người ú ớ trong miệng không nói được thành lời.

- Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục cũng đã nhận ra hòa thượng kia là ai, trong lòng hoảng sợ run giọng gọi lên :

- Phải Hoa sư đệ không ?

Lão hòa thượng từ từ ngược mắt nhìn lên lạnh giọng nói:

- Bần tăng Niệm Cửu, đến hỏi thăm sức khỏe chưởng môn sư huynh !

Nam Hải Vương gượng cười nói :

- Đa tạ sư đệ, ta đoán rằng mọi chuyện hôm nay do người sắp đặt.

Niệm Cửu chấp tay trước ngực nói :

- Bần tăng hoàn toàn không biết, chỉ nhân đến tìm tiểu nữ mới biết

Nam Hải Vương đưa ánh mắt oán độc nhìn Niệm Cửu:

- Người giả vờ khéo lắm !

- A Di đà Phật, sư huynh không tin thì bần tăng cũng đành chịu.

Nam Hải Vương cất tiếng cười lạnh nhạt:

- Hiện tại bốn phái tam thần bỏ mạng trên Tiên Đài nham, nhị lão thì mỗi người cụt mất một cánh tay, bản thân ngu huynh cũng bị phế bỏ võ công. Thất Giao Thập Tam Long thì thiệt hại quá nửa, Nam Hải phái kể như tan, gia bại nghiệp, người có lẽ hài lòng chứ !

Niệm Cửu đại sư lãnh đạm nói :

- Bần tăng thân cận với Nam Hải, tình như thủ túc, phải nói là xót xa chứ không thể mãn lòng ?

- Vậy người đến đây vì chuyện gì ?

- Chỉ vì làm thỏa tâm nguyện của tiểu nữ.

Vừa nói lão vừa đưa mắt nhìn thiếu nữ bên cạnh mình.

Nam Hải Vương hỏi :

- Đây là lệnh ái sao ?

Bấy giờ Hoa Ngọc Phụng mới từ từ quay người lại, đưa đôi mắt long lanh chứa đầy căm hận nhìn Nam Hải Vương, nói :

- Đúng, ta chính là Hoa Ngọc Phụng từng bị cha con người bức đến tuyệt lộ, các người bức hại mẹ ta, ép cha ta không nơi ẩn thân. Lão tặc, giờ thì người còn lời nào để nói !

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục giờ đây uy phong không còn, lại chạm phải đôi mắt sắc lạnh chứa đầy oán hận của Hoa Ngọc Phụng khiến lão phải cúi đầu run giọng nói:

- Ài ! Gieo gió gặt bão, gây oán báo oán, chỉ có điều chậm hay sớm thôi, giờ báo ứng của ta đã đến ?

Hốt nhiên lão ngẩng đầu lên nhìn Niệm Cửu mạnh dạn nói :

- Đại sư, Thời Chấn Ngục hiện tại binh cũng không, mà thân thì bị phế bỏ toàn bộ võ công, mạng này giao cho đại sư tùy nghi xử trí.

Niệm Cửu đại sư bong nhiên quắc mắt lên, lạnh giọng :

- Ta không có ý định giết người đâu, vì như vậy chẳng ích gì !

- o O o -